60 de minute

StudIS
2015

©Th3Mirr0r

60 de minute

Editura StudIS
adicenter@yahoo.com
Iasi, Sos. Stefan cel Mare, nr.5
Tel./fax: 0232 – 217.754

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PETREA, MARIAN IULIAN

60 Minute/Petrea Marian Iulian. Vatra Dornei : StudIS, 2015
Bibliogr.
ISBN 978-606-775-053-9

821.135.1-94

Consilier editorial: Dranca Adrian
Secretar editorial: Roznovăţ Mihai

Pre-press, tipar digital şi finisare:
S.C. ADI CENTER SRL
Şos. Ştefan ce Mare, nr. 5
Tel.: 217 754

Cuvânt înainte

Această cărticică reprezintă un mic jurnal personal, subliniind în linii mari modulul unui om, fracțiuni din caracterul său şi modalitatea prin care se racordează interacțiunii cu lumea exterioară.

Lucrarea datează din anul 2008, reflectând o frântură din viața mea - care sper să îi provoace pe cititori să mediteze la unele aspecte ale naturii umane. Sper că unii se vor regăsi în anumite fragmente, amintindu-şi să zâmbească - şi astfel să îşi coloreze clipele alb-negru, înțelegând necesitatea de a defini o formă, un oarecare contur al vieții, al universului interior.

Micuța carte o dedic tututor iubitorilor de artă, prin orice formă a sa naturală, în special formele scrise ale poeziei, în rimă sau fără.

Fie ca mulți dintre artiştii necunoscuți încă, ai neamului românesc, să facă la rându-le, o artă, lăsând-o în vederea tututor, nestingherită, aducând la lumină însăşi sufletul lor!

Petrea Marian Iulian
(Th3Mirr0r)

I

Sunt Oglinda şi-ți voi vorbi despre timp;
O noțiune simplă, dar complexă, născută în mintea mea,
Începând cu primul gând...
Aşa că voi număra,
Acum,
Fiecare minut,
Relatând, cu plăcere,
O oră din viața mea...
Ceasul din perete, va ticăi; în jur, tăcere;
Minutele vor trece, iar eu, voi scrie,
De-a lungul lor,
Trăirile mele...

II

Noțiunea de timp, în simplitatea ei,
Duce pe om la poarta ştiinței;
Acolo, el află, inscripționat pe lacătul ei,
O unitate de masură, - iar umana-i fire,
Plină de curiozitate, va pune întrebări;
De multe ori, prin logică, găseşte răspunsuri...
Simplitatea timpului, astfel obținută, rapid,
Cu ajutorul minții...

III

Dar timpul în sine, e foarte complex,
Întrecând acea latură ce-o ştiu toți, a ştiinței...
Noi oamenii, spunem că măsurăm timpul,
Dar realitatea e că el ne măsoară pe noi;
Cu fiecare secundă ce trece,
privim mirați, precum pruncul,
Căutând cu ochii săi o mamă iubitoare.
- Trezeşte amintiri plăcute, cuiva.
Veți privi către el, zâmbitori;
El, pruncul, va fi oglinda;
Stă acolo, fixă, pe-un perete,
Ca un tablou real, creat de pictori...

IV

Faceți deci o Artă; acei pictori, puteți fi şi voi;
Încercați să pictați timpul;
Veți şti, desigur, complexitatea lui,
Dar totuşi, va fi simplu...

Eu... precum ştii deja,
Sunt Oglinda;
Eu... doar.. număr ceva.
60 de minute...
din viața mea...

V

Prima secundă s-a stins,
Apoi, o a doua, a treia, -
Minutul a început;
O dată cu el, povestea...
Mă întreb
"Oare ce-ar fi dacă nu aş mai scrie-o?!"
Dar, ceva, mă reține, - şi-alerg,
Încoace şi încolo,
Să caut bătrânul timp
Undeva, prin deşert,
Căci vreau să-l întreb
De vreodată se va opri
- Şi dacă răspunsul e Da,
Vreau a şti...
Dar...
E primul minut,
Puțin monoton,
Aşa, ca la început,
- Şi bănuiesc, oarecum, că goana mea, nebună,
În căutarea timpului,
Va fi.. în zadar...

VI

Mă las pradă gândului
Şi-l las să zboare, liber,
Unde-o vrea,
Dar tot spre un deşert se duce
- Iar eu, vesel,
Zâmbesc…
El, timpul,
Deja ştia…
Deja ştia că eu sunt în căutarea lui
Şi-aş vrea să-l prind,
Cu întrebări, să-l înlănțui;
În răspunsuri, va fi liber;
Liber e mereu şi nu se opreşte
Iar eu, la fel ca alții, am momente
În care vreau să stea în loc, dar…
Precum deşerturile, sterpe,
Au pe ici – colo, câte-o oază,
Tot aşa, adevărat nectar,
Al unei flori, cules de o albină,
Ca mai târziu, un fagure, gustat,
De cineva,
Va fi cel mai dulce…

VII

Deja a trecut un minut!
Dar albinuța-şi continuă drumul, -
E acolo, printre flori,
În secundele petalelor,
Culegând, cu pasiune,
Nectarul cel dulce…
Mă întreb, tacit
Dacă ea, albina, la fel ca noi,
Oamenii,
Măsoara timpul..
- Căci toată ziua stă între flori,
Din când în când, vine la stup,
Iar gustul mierii, dă cuiva fiori,
Cu cât e mai dulce…
O paralelă fac, la trecut,
Comparând deşertul, cu grădina.
Mă duce cu gândul la oază,
Din care, tăcută,
Bea apă,
Cămila…

VIII

Un sunet de chitară răsună,
Lung şi sfâşietor,
De-mi aduce sentimentul acela,
Plăcut,
De dor…
Îmi lipsesc unele persoane dintr-un trecut,
Îndepărtat, desigur…
Dar, cu un murmur,
În liniştea serii,
Chitara se-aude, din nou…
Şi-mi întrerupe gândul,
Îl leagănă de altul
- Iar dorul,
Nu mai este…
La fel şi timpul…
Oare, minutul,
Durează atât de puțin?!
Aşa repede, trece,
Precum sunetul de chitară,
Lung şi fin,
Ecou al deşertului?!

IX

Minutul acesta, vine în grabă,
Precum glasul deşertului…
Un sunet de chitară,
Născut între dune;
Vine şi pleacă –
Furtuna deşertului…
Sunt un pribeag acum, acolo,
În căutarea timpului
Şi-mi amintesc cu drag, de lumea de dincolo;
E acea lume interioară, despre care toți vorbesc,
Despre care se spune că-i minunată!
Ah, într-adevar, o trăiesc!…
Stau în picioare, neclintit,
În mijlocul unei furtuni de nisip;
Ochii, mi-am acoperit, - dar eu văd;
Văd ce nu pot auzi;
Percep ceva, în mijlocul furtunii:
E liniştea…

X

În linişte, un zumzet de albine;
Roiesc în jurul florilor
Din grădina sufletului meu;
Ele adună nectarul clipelor
- De multe ori, prin cuvinte,
Împărtăşite mereu…
Paşi între dune,
Se zăresc…
Sunt paşii mei;
Pribeag, în căutarea timpului…
Încerc să mă regăsesc printre dune…
Sunt, poate, acolo jos, răpus de furtună?!
Ori, poate.. încă în picioare,
Mergând înainte,
Precum timpul,
Lăsând, din când în când,
Câte o urmă?!

XI

Încă nu pot defini cum sunt,
Însă pot asculta deşertul…
Un sunet de chitară,
Ce nu mai există…
În locul său, cântand la vioară,
Trecutul,
Îmbrățişează prezentul…
A sa strună, sfâşietoare,
Martoră a unui proces de uitare,
Strigă viitorul…
Viitorul, anunțat de acest minut,
Aduse prezentul.

XII

Eram încă în deşert; furtuna se oprise,
Căci timpul se scurse;
Se făcea că eu, încă orb, nu-l vedeam
-        Şi întrebam:
“Unde eşti, bătrânule timp?”
“Unde să te caut?”, tot strigam,
Însă răspunsul, nu venea…
Cum să vină, când deja, timpul, era aici?!
Cum să stea în loc, dacă momentele sale,
Caută, precum nişte furnici,
Muşuroiul furtunii
-        Iar în zare, se văd beduinii,
Urmând a lor cale, către oază?!
Unii, în deşert, în loc de oază,
Descoperă iluzia, mirajul,
Căci acela-i sălaşul
Celor uitați…

XIII

Fiecare secundă în plus,
Cade, apoi se învârte,
Precum o tornadă,
Văzută aproape
- Iar praful se-aşterne-n curând
Pe cioturile copacilor rupţi de vânt
Şi chiar şi-aşa, natura,
Dezlănţuită,
Îşi urmează calea…
Ea, la rândul său, prizonieră..
În timp…
Rămâne doar mişcarea…
Suflul… cel ce animă…
Viaţa…

XIV

Îmi amintesc de oaza deşertului…
Cândva, amintirile poetului,
Reînnoite, vor fi -
Iar unii, citind, în unele fragmente,
Rupte precum frunzele copacilor,
Peste tot, căzute,
Se vor regăsi pe ei înşişi…
Ei vor fi fost victime ale furtunii…
Furtuna destinului,
Aducând schimbarea timpului…

XV

În acest minut, se aşternu calmul de după furtună.
Privii la reflecția mea în nisip;
Eram doar o umbră.
Soarele dogoritor, îşi arunca flacăra cu putere
Parcă intenționat, având ceva cu mine –
Dar în definitiv, e doar o simplă părere;
Certitudinea era că totul, acolo, era natural,
Precum şi omul, când cercetează în sine
Să găsească răspunsuri, să oprească setea…
Setea de cunoaştere…
Timpul, fidel martor în trecere…

XVI

Acolo stam eu, în tăcere, iar hainele mele, negre,
Precum umbra, ardeau, încinse de căldura soarelui;
Aş fi vrut să le-arunc într-o clipă
- Dar aş fi fost o altă victimă, pradă deşertului,
La fel ca alții…
Mă gândesc că încă nu e timpul să cad jos,
Toropit de căldură,
- Aşa că eu, pribeag în deşert,
Continui să merg..
În speranța că…
Poate, găsi-voi o oază…

XVII

Refuz să cad în iluzie şi să văd mirajul.
Refuz să fiu unul ce-n luptă, aruncă steagul
- Şi deci, va fi doar o problemă de timp
Până să ajung…
Chiar şi-aşa, în haine negre,
Acolo, în mijlocul deşertului,
Voi găsi o oază;
În jurul meu, tenebre,
Fantome,
Ale trecutului spulberat într-o clipă
De violenta furtună…
Dar acum, în prezent, mă înconjur într-o tăcere…
Urmele unor beduini, observ, străbătând dunele…
Mă duc într-acolo - şi văd,
Stând în durere,
Soarta…
O văd lăcrimând, visătoare,
Cu toată ființa,
- Şi-i spun, încurajator:
Tu eşti oaza…

XVIII

Optsprezece minute s-au scurs,
O dată cu acesta
- Iar eu, relatând din prezent la trecut,
Îmbrățişesz, în deşert, soarta;
Îi şterg lacrimile - dar ele încă se revarsă,
Deoarece îmi spune că acolo, ea e izvorul
Care în deşert, formează o oază
- Şi… plin de dor,
Timpul, vine să-şi spele fruntea,
Să-şi astâmpere setea,
Apoi, să pună pecetea
Peste tot…
Iar mirajul oazei… aievea –
Cei însetați, o căutară,
Devenind pradă uşoară…

XIX

Acolo, lângă oază, totu-i înverzit,
Precum în grădina sufletului meu,
Menționată mai devreme,
- Iar credința, îndreptată către Dumnezeu,
Încă sălăşluieşte,
Flacără vie a unei lumânări,
Pusă cu dragoste,
Pe un mormânt demult uitat,
Sterp, în trecut,
Dar plin de flori în prezent.
Acelaşi zumzet de albine, ca la început,
Fredonând o linie melodică…

XX

Apoi, chitara, schimbată deja, în vioară,
Răsună, plină de dor…
Arcuşu-i se rupe mereu
- Dar, chiar şi aşa, rămân celelalte;
Ele, combinând note, firesc, neîncetat,
Aduc în lumea interioară certitudinea;
Certitudinea că acolo, în deşert, e loc pentru apă,
Deşi natura, e ca o mamă stearpă:
N-are copii, dar are…
Eu sunt deci, copil al ei,
Deşi nu sunt…
Eu sunt prin excelență, student al vieții,
Copil al ei, în acelaşi timp…

XXI

“Ce bine e să fiu din nou copil al vieții” , îmi spun,
zâmbind.
Soarta, încă lăcrimând,
Formează mici unde în apa oazei;
Fiecare picătură scursă din colțul ochilor săi, cade,
Usor şi într-o perseverentă tăcere;
Fiecare notă adunată, formează altele
Şi tot aşa, până ce aduse alinare…
Când soarta-mi mulțumi,
Zâmbind de plăcere, iar apoi, plângând din nou,
Cu sunetu-i vesel, răsfrângând clinchete de clopoței,
Mi-amintise de timpurile când eram copil,
Iar eu, regăsindu-l, o plecăciune i-am făcut, umil,
Urmând un gest cu mâna dreaptă, arătând respect
Unui bătrân considerat senil
Pe nume Timp…

XXII

Aflu astfel un tovarăş la drum
- Şi-acum, însoțit de el, continui să adun
Cât mai puține flori, dar rare,
Cât mai multe pietricele, dar neînsemnate.
Aş fi vrut să iau cu mine ceva…
O piatră mare, numită simplu: Dragoste…
Privesc melancolic către est;
Văd un simbol turcesc:
Semiluna…
Îmi amintesc să zâmbesc;
De-i bine, de-i rău, mi-e totuna -
Iar eu, vesel prefer să trăiesc,
Rămânând mereu tânăr…
Întotdeauna…
Cuget, preț de câteva secunde
La leagănul copilăriei…
Când m-am apropiat de el, tremuram, nedumerit,
Întrebându-mă: “ce este acela?”
Apoi, după ce-am învățat,
Răspuns bun găseam:
“Experimentează, pruncule, în brațe de vânt, legănat…”
Sub pete de nori, ascuns de priviri, tremuram.
Realizasem că bucuria, era ceva firesc;
Era timpul să conştientizez…

XXIII

Minutul acesta este un rezultat al conştientizării.
Stă pe loc, precum un loc al durerii;
Sunt acolo, lângă oază, privind în jur.
Văd plantele exotice, amestecate fără vreo ordine,
Le contemplez reflecția în apă,
Încercând să descifrez, prin conversia cifrelor, în grabă,
Taina lor…
Credința stă lângă mine, de-a stânga;
Natura stă lângă mine, de-a dreapta;
Pun o întrebare în şoaptă:
"De ce parfumul florilor atrage albinele?"
Iar ele spuseră că datorită simțurilor.
Apoi întreb din nou, dar de această dată,
Cu voce tare:
"De ce oamenii se bazează pe simțuri?"
Iar ele răspunseră că datorită firii lor…

XXIV

Îmi puseră ele întrebări, - iar prima a fost:
“De ce tu, copile, umbli prin deşert, fără rost?”
Iar eu, zâmbind, am spus că doream să caut timpul,
- Însă ele, auzindu-mi răspunsul, au râs, retoric:
“Cum să cauți timpul, când deja este prezent?
Cum să conştientizezi tu acestea, dacă nu eşti atent?”
- Şi-atunci, aflasem eu un adevăr,
Trecându-mi mâinile prin păr,
Parcă nedumerit de realitatea definită,
Dar, oarecum, uimit, de taina cea descoperită…

XXV

Un singur minut poate valora cât o mie
Dar numai atunci când omul, în ochii săi,
Arată o flacără vie,
Ce arde neîncetat: flacăra iubirii.
De voi fi întrebat ce gândesc,
Deja spun…
De voi fi întrebat ce simt,
Deja trăiesc…
Cum va căuta cineva răspunsuri,
În întrebări?!
Cum să răspund la o întrebare,
Dacă nu cu o alta?

XXVI

Aş vrea să întreb acum, în acest minut,
Dacă ea, soarta, când se răsfrange-n două,
Varsă răspunsurile precum izvoarele în mare
- Şi dacă atunci când urcă munții vieții,
Îşi bate în peretele stâncii, adâncile pitoane;
Dar mă abțin şi nu întreb nimic,
Căci un răspuns concret, n-o să primesc în schimb,
- Aşa că… las calea firească a naturii
Să-mi zică la sfârşitul zilei
Cum mi-a fost viața… cum tre' să-mi fie,
Cine mă întreabă de-o ştiu sau nu,
Când, la fel, chiar acel om, o poate conştientiza?!
De aici şi îndoiala, născută-n suflete,
- Merge aşa.. agale, aducând întristare,
Până ce oaza din deşert, şi-o va regăsi;
În locul mirajului,
Izvorul vieții, va fi..
Însăşi sufletul omului.

XXVII

Întrebări, omul, îşi va pune mereu.
Va crede deseori în Dumnezeu,
Când îndoiala-i, din suflet, dispare,
Lăsând loc certitudinii, alături de conştientizare…
Aş putea fi acolo, lângă oază,
Măcar preț de-o secundă,
Să-mi privesc sufletul
Oglindindu-se,
În sunetul de apă…
Picăturile sorții,
Lacrimile naturii…
Lacrimile sorții,
Izvorul naturii…
Îndoiala din suflet, parte a neîncrederii;
Încrederea în Dumnezeu, izvorul cunoaşterii…
Lacrimile sufletului, izvorul vieții,
Bucuria inimii, răsfrânsă în razele soarelui,
Tainele sufletului,
Carte a vieții,
Pecete a sorții,
Lacăt al timpului…

XXVIII

Aş vrea să întreb pe mulți de se regăsesc pe ei înşişi…
Aş vrea să alerg în munți şi să privesc norii…
Vreau să întreb pe unii de îşi găsesc calea prin viață
Şi să ştiu unde-i îndrumă soarta, iar paşii, pe nisip,
Să-i disting, să-i număr, apoi, zâmbind, să fac şi eu,
Un pas în față…
O dată cu pasul meu, o urmă va rămâne,
Iar eu, luând nisip din ale deşertului dune,
Voi presăra tainele sufletului, deasupra ei.
Zâmbind în tăcere, trecutului, voi spune:
“Uite! Prezentul!” , iar din palmele mele
Se vor presăra firelele de nisip ale sorții,
Iar pecețile vor cade jos, în uitare,
Lanțurile din plumb vor fi înlocuite cu zale din iarbă,
- Şi preț de o clipă, dragostea aparută,
Până şi timpul, îl sfarmă…
Va rămâne un spațiu plin, dar gol,
O măsura fără definiția ei,
Un labirint în care totul e verde,
Gărduț viu, din plantele grădinii sufletului,
Iar de-o parte şi de alta, trandafirii,
Albi, pictați cu roşu,
Vor atârna strălucind.
Un singur cuvânt,
Va se afla în minte:
Pasiune…

XXIX

Precum am spus, aş vrea să întreb pe mulți
De se regăsesc în mijlocul unei furtuni…
Precum am relatat, aş vrea să definesc
Deşertul, drept pământ sterp,
Nisipul, drept parte importantă a structurii,
Apoi, să găsesc acel izvor,
Căci undeva, acolo, e întotdeauna ascuns…
Deseori, mulți dintre noi, oamenii, rătăcim,
Iar ce găsim, în locul oazei… e doar… mirajul…
Hoinari vom fi, - doar unii, mereu,
căutând, fără de speranță…
Realizez acum, în minutul acesta, cât de mult contează
ceva numit simplu: speranță;
Realizez, încă multe altele, călătorind pe un drum, cu paşi
mărunți, înaintând prin viață;
Conştientizez, oarecum, că timpul trece…
şi eu, o dată cu el.
Conştientizez, la un moment oportun,
că sufletul grăieşte…
Doar tre' să-l ascult;
În rest, nimic mai mult…
Ştiu că sunt mulți ce trăiesc planuri fizice
Şi totuşi eu, ales-am să trăiesc pe acestea cât mai puțin;
Ştiu că sunt puțini ce rămân statornici
în planurile astrale, eterice, spirituale
Şi deci, ales-am nu ce-au vrut ei pentru ei înşişi, ci, exact
ce am vrut eu pentru mine însumi…

XXX

Rămase gândul meu, undeva în deşert -
Unde… pentru un moment, stau şi aştept…
Rămase întrebarea minții mele, către soartă:
“Ce aştepți?” , iar ea îmi răspunse:
“Cine a spus că aştept?”
Apoi, am întrebat natura, să-mi explice sensul -
Dar ea, zâmbind întruna, spuse, plină de tâlc:
“De ce stai aici, în loc să umbli,
Privirea, să ți-o arunci în lume,
Căutând să aduci unora bucurie?”
Am înțeles spusele ei,
Iar ochii-mi fugiră iarăşi spre dune;
Am zărit urme de paşi, către o altă lume…
Gândul îmi pleca totuşi înapoi către oază
Şi priveam nuanțele de verde,
Sublime fragmente, ale speranței…

XXXI

Primăvara, în suflet, poartă o mantie verde;
Încerc să-mi dau seama cum arată prințesa
Ce cântă mereu lângă sufletul meu,
Îmbătându-mă cu tonurile vocii ei, superbe…
Zici că sunt glasurile privighetorilor,
Cerşind de la natură
Să le aducă în mijlocul lor… o fetiță…
O fetiță care să danseze ca un fluturaş,
Pe lângă o floare;
Întâi, se orientează spre ea, o priveşte atent,
Apoi, din aripile-i colorate, descrie elipse,
Dansând, ca o micuță balerină…
Oare e micul fluturaş, transformat în zână?!
Oare e cumva ființă, de pe alte meleaguri?!
Ce drăgălaşi sunt copiii, mai ales când îi vezi dansând!
Ce repede trece timpul, în preajma lor!
Totul, parcă vibrând, transmite fericire,
La zâmbetul afirmat şi citit în ochii lor…
Copiii, sunt ca şi vestitori ai primăverii, vieții,
Tinerii, sunt ca şi adepți ai plăcerii, dar şi ai durerii;
Maturii, sunt ca şi cercetători ai dragostei, familiei,
Bătrânii, sunt ca şi mesageri ai morții, stând la poarta eternității…
Iar eu, ca şi alții, sunt copil al vieții;
Prin felul nostru de a fi,
Căutăm să cuprindem aceste aspecte,
Născând armonia…

XXXII

Interesantă noțiune,
Armonia…
Folosind rațiune,
Unul ca mine, ştie…
Fiecare dintre noi
Avem adevărul propriu;
Un adevăr despre viață,
Iubire, credință…
Conştientizez, în tăcere,
Cu mintea mea de om, încercând să cuprind
Cu patimă, cu pasiune…
Existența, viața, armonia…
De-aş putea, m-aş întoarce în trecut,
Să opresc pe Bătrânul Timp, din drumul său;
Aş vrea să-i spun câte frânturi de gânduri am avut,
Aş vrea… să plâng… pe umărul său…
Infinitul…
De-aş putea, aş pleca în altă lume,
Departe de asta
- Şi m-aş duce acolo, căutând un loc minunat
În care soarele nu răsare, nu apune,
Unde-i doar … Viața,
Armonia…

XXXIII

Ah, Viață!
Cum ai fi tu, fără Speranță,
Fără Credință, fără Voință?!
Cum ai fi tu, fără Iubire,
Fără Durere, fără Plăcere?!
Ah, Pasiune!
Cum ai fi tu, fără impulsul inimii?
Ah, Rațiune!
Cum ai fi tu, fără judecata minții?
Ah, Iubire!
Cum ai fi tu, fără emoție,
Fără sentimentul adânc, al sufletului,
Lipsită de veselie,
Ambiție pătimaşă spre Armonie?!
Cum ar fi acest minut,
Fără frânturi de gânduri scrise,
Fără sentimente trăite?
Cum ar fi pământul sterp,
Atunci când plouă?
De va ploua destul,
Fi-va el unul plin de verdeață!
De va ploua prea mult,
Fi-va el doar… o mocirlă!
De nu va ploua deloc,
Fi-va el ca să rămână deşert,
Pe vecie!…

XXXIV

Aş privi atunci spre ceasul de la mână,
Înspre minutul care trece, în tăcere;
Va trece o oră, o zi, o săptămână, o lună,
Dar eu, tot nemişcat, voi rămâne în deşert, visând…
Vor veni poate pelerinii şi-mi vor spune
Îngrijoraţi, de soarta mea,
Să merg către oază, cu ei…
Dar eu, aş zâmbi, apoi, o lacrimă din sufletul meu,
Voi vărsa…
Va fi prima;
Le voi zâmbi din nou şi voi spune:
"Într-un minut, dragii mei, voi vărsa alta"…
Voi fi întrebat poate de ce, toate acestea,
Iar eu, senin ca mai devreme,
Le voi zâmbi din nou…
Doar glasul meu, stins, încet, într-un ecou,
În clipa morţii, va mai putea şopti:
"Aştept ploaia"…

XXXV

Ei poate nu vor şti
Sensul cuvintelor mele,
Poate nu vor zâmbi, apoi să plângă,
La fel ca mine…
Cum să merg împreuna cu ei,
Dacă dincolo de cuvintele lor,
Nu sunt prietenii mei?!
Cum aş putea să stau în mijlocul lor,
Să trăiesc după legile lor?!
Eu n-am lege,
Dar am!
Fi-voi atunci doar un nebun,
Stând în deşert,
Aşteptând ploaia…

XXXVI

Acum, plouă;
În sfârşit, picăturile de apă
Într-un dans, mă înconjoară;
Sunt acolo, în mijlocul lor,
Dorind să devin aidoma lor,
Să cad pe-acel tărâm al uitării
Unde… sfărâmate,
Stau... nemişcate,
Precum firele de nisip,
Plângând minutele…
Dar timpul însuşi, s-a oprit;
Pătrund într-o lume diferită:
Lumea interioară,
Pârjolită de cea exterioară;
Aud un singur cuvânt:
Justiție!…

XXXVII

O singură întrebare:
“Unde e dreptatea Ta, Doamne!?!”
O singură dorință:
“Aş vrea să fiu orb.”
O întrebare ulterioară:
“De ce?”
Un răspuns:
“Ca să nu mai văd!…”
Iar acum, trebuie să stau într-o lume
Unde semenii mei, oamenii,
Uită de sufletul lor,
Scânteie cerească,
Scufundându-se în distrugere?!
Un singur cuvânt:
Justiție!
Apoi, un al doilea:
Lege!
O atât de dură sentință…
Voi sta în deşert, până va ploua…

XXXVIII

Minutul acesta
Îşi face cu greu, apariția;
De parcă timpul se scurge mai greu,
Parcă fiecare secundă, e dublă,
Apoi triplă…
Şi tot aşa…
Lângă mine, cineva…
Se aude o şoaptă –
O femeie, tristă,
Plângea…
Cine eşti?!
De ce plângi?!
Ploaia se înteți mai tare
- Iar sunetul, sfidător,
Nu mă lăsa să ascult vocea ei,
Mângâietoare…
Nu mă lăsa să disting lacrima ei,
Sfâşietoare…
Nu mă lăsa să-i văd complet chipul,
Ci doar câteva trăsături principale;
În schimb, vedeam "perfect" doar ochii,
Argintii precum luna, sub soare…

XXXIX

M-am înarmat cu o lance lungă,
Numită Răbdare…
Aştept să treacă furtuna;
Stau nemişcat, proptit
De fierul dur al suliței
- Şi mă întreb, neliniştit:
“Oare picăturile de ploaie
Nu-s cumva… firicelele de nisip?”
În lumea exterioară, nisipul dunelor,
Împrăştiat de furtuna deşertului;
În lumea interioară, apa minutelor,
Tornada timpului…
Iar eu… eram… în mijlocul ei…

XL

“Cine eşti? “ o întrebasem din nou;
Ea-mi spunea ceva, însă nu auzeam;
“De ce plângi?” , şoptisem eu,
Dar ea… tăcea…
O parte din ceea ce trăia,
- Momentele acelea,
Parcă le simțeam…
Furtuna îşi continua cursul său firesc,
Dar sunetul îi devenise linişte,
Precum clipele în care oamenii cugetă, adânc,
Lângă morminte…
Lumânări, ei aprind…
Şi parcă-i revăd acolo,
Stând ca martori ai timpului
În care cei dragi…
Erau lângă ei;
De parcă prezența lor
Devenise precum umbrele,
Răsfrânse pe țărână,
Ca lumânările, arzând -
Foc veşnic, în ochii lor,
Scântei ale sufletelor…

XLI

Linişte, în jurul meu
- Şi doar plânsetul ei…
Sunetul inimii îndurerate,
Frecvență aparte…
“Cine eşti?”
Întrebasem din nou
Şi… ah! Parcă încă mai aud
Căzând cu blândețe,
Glasul inimii ei, în ecou:
“De ce nu mă recunoşti?”
Sfâşietor, cu tonul acela jos,
Aproape imperceptibil,
Ea îmi răspunse…
Priveam ochii ei, argintii,
Rugători,
Strălucitori…
Încercam să disting cine îmi răscolea ființa...
Era... doar dorul…

XLII

În acest minut, meditez în tăcere
- Şi doar dorul din urmă,
A rămas mângâiere;
Deodată, cortina ochilor mei, se retrase,
Căci doar un singur vis, îi rămase:
Amintirea.
Mi-e dor de chipul ei, ce nu-l cunosc,
Mi-e dor când plânge, de una singură, în noapte,
Mi-e dor de glasul inimii ei, frumos,
Chemându-mă la ea, în şoapte…
Aceeaşi frecvență de Iubire.
Aş vrea să fiu acolo, lângă ea,
Să îi alin durerea;
"Ah, oare… unde am să o găsesc?!"
Îmi spun, meditând pe o stâncă,
În mijlocul timpului,
Cu fiecare secundă ce trece,
Privind nisipul deşertului,
Întrebând însăşi furtuna:
"Ai zărit-o, cumva?"

XLIII

Aştept aici - şi nu voi pleca nicăieri…
Mă uit cu poftă în zare, către oază,
Însetat, gândindu-mă să sorb măcar o picătură,
Apoi, să îmi odihnesc sufletul neliniştit
La umbra unor palmieri,
Dar… cum să fac eu toate acestea?!
Cum?! Oare, cum,
Daca însăşi soarta, fost-a împotriva mea?!
Împotriva mea, împotriva ei,
Fost-a mereu, cu nedreptatea.
Vor râde cu poftă, poate, oamenii răi,
De cei ca mine;
Ne vor numi nebuni şi proşti,
Însă ştiu uneori prea bine
Că timpul va veni…
Să râd şi eu,
La rândul meu,
Fiindcă eu voi putea fi mereu ca ei,
Însă ei, niciodată… nu vor fi ca mine…
Iar acesta e singurul motiv, pe drept, întemeiat,
De a fi vesel, mereu…

XLIV

Minutul unei ore
Vine. - Fără remuşcare,
Asemeni oamenilor răi,
Fără îndurare;
Ucide, încetul cu încetul,
Tot ceea ce mişcă,
Tot ceea ce înfiripă viață,
Determinând pe oameni mai mereu…
Să-şi uite sufletul…
E lesne să am caracterul multora
Într-o secundă,
Supus spre moartea cea flămândă;
Însă ei, n-ar fi avut caracterul celor ca mine…
Niciodată!
Aş fi putut, de durere, să plâng o întreagă viață,
Să fiu astfel precum cei deznădăjduiți,
Nutrind până şi ultima speranță,
Dar ei, n-ar fi avut plăcerea de a suferi,
Precum aş fi avut-o eu,
Niciodată!…

XLV

Aş fi putut pretinde că sunt vesel,
Mai mult decât toți la un loc,
Însă eu, nu adopt falsitatea, ca laşii,
Ci lupt cu îndârjire, pentru sufletul meu,
În lupta mea acerbă, cu mine însumi,
Căci mai bine mi-e astfel,
Numărând minutele orei,
Stând la malul mării,
Construind un castel
Ce nu va dura…
Voi face altul, mult mai frumos,
După ce valurile înspumate ale timpului,
L-or dărâma…
Aşa îmi voi străjui mereu fortăreața:
Cu sabia minții!
Iar inima mea, frântă demult,
Nici măcar o lacrimă, nu va mai vărsa!
Eu nu îngenunchez în fața nimănui,
Nici măcar de-aş fi mereu o umbră, -
Victimă a destinului…

XLVI

Minutul acesta.. vine
Alergând pe aripi de vise,
Către mine, cel însetat de dreptate…
Greşeala mi-o voi şti mereu
Căci alerg pe o câmpie
Nutrind spre cea eternitate,
În care pacea se închină sieşi…
Caut o clipă, să-mi cer iertare.
Din când în când, mă rog,
Stând în deşert, căutând să văd…
Dincolo de pământul sterp…
Clepsidra timpului
- Şi totul, devine ca o mare de nisip,
Chiar dacă în palma mea
O frântură din el,
Se adăposteşte…
Îl las să cadă în arce de cerc,
Cu un zgomot de tunet…
Clepsidra timpului se întoarce pe-o parte,
Minutele scurgându-le, imperceptibil,
La fel cum îmi trece viața,
Scursă precum esența unui trandafir,
Acum, cules de om,
- Iar mâna-i, nemiloasă,
Storcându-i viul sânge,
Aruncându-l în cazane,
Fierbându-l în lacrimi… de durere…

XLVII

Aş vrea să plâng, în tăcere,
Însă nu am curajul
De-a-mi atârna durerea de lacrimi…
Cine, oare, mă va ajuta să-mi sting arşița,
Să ud cu ea… grădina sufletelor?!
Aş vrea să strig către Cer, răpus de durere,
Însă, îmi place să gust doar mirajul.
Mi-e glasul stins, - resemnat fiind, de multă vreme,
Dar chiar şi aşa, nemişcat, stau acolo, drept o umbră,
Cu pieptul deschis spre soarele deşertului,
Aşteptând ploaia…
Cât de nebun, ar trebui să fie cineva,
Încât să aibă răbdarea şi încrederea,
Speranța, lumina, viața,
Spre a rămane un suflet fericit,
În ciuda durerii ce doar un alt suflet,
O poate citi, regăsindu-se?!

XLVIII

Trebuie să îți înțelegi propriul suflet,
Înainte de toate -
Şi doar apoi, poți încerca…
Să înțelegi o frântură din sufletul altuia;
Trebuie să trăieşti viața adaptându-te normelor,
Încercând să păstrezi o năframă din harta cerească,
Păşind în căutarea unui tărâm al virtuții
- Şi doar apoi, poți desluşi virtuțile altora…
Trebuie să îți faci timp pentru sufletul tău,
După care… o să poți avea timp şi pentru sufletul altuia;
Trebuie să cauți armonie, mereu,
Iar credința, în sinele tău,
Rugându-te la Dumnezeu, vei afla…

XLIX

Mă aflu tot acolo, pe stâncă, meditând,
Nemişcat, dorind să rămân pe vecie una cu muntele;
Privesc spre stânga şi revăd cascada –
Apa, curgând, spală de păcate, pietrele…
În râuri de sânge, aş coborî de pe piscul cel 'nalt,
Să-mi împlu plămânii de aerul morții,
Închizând porțile iadului, sub tămâie de brad,
În dimineața de după…
Însă… în sufletul meu pustiit,
Las doar tăcerea, s-o rupă…
Sunetul apei…
Pe care mereu l-am iubit…

L

Aş căuta amintirile
Printre pietricelele spălate
De apa care curge neîncetat;
Una deosebită, de-ar fi să o regăsesc,
Aş vrea să fie verde, precum o piatră de jad –
Un verde deschis, de-o putere magică,
Luminând în noapte ca fosforul;
Aş căuta acolo, la poalele muntelui…
Ferigă şi iederă,
Să-mi fac un lanț pe care să atârn piatra de jad,
Ascunsă într-un dragon, închis într-o oglindă
Fermecată de trilurile privighetorilor;
Ar fi cel mai frumos cadou, pentru a mea iubită
Care încă mă aşteaptă, pe aceeaşi stâncă,
Acolo, unde Timpul, a înghețat,
La poarta astralului…
Dar oare, în care sferă a ramas ea prizonieră?!
Umblu hoinar,
Ştiind că-i acolo… undeva… şi suferă…
Uneori, parcă o caut în zadar…

LI

Unde eşti, prinţesa mea, din planurile astrale?
Unde eşti? Unde să te caut? Unde să te găsesc?!
Unde ai rămas prizonieră, îndurerata lumii?
Vreau să-ţi sterg lacrimile amare, cu sufletul meu;
Ştiu prea bine că eşti acolo, într-o sferă,
Pe vârful unui munte, privind în zare,
Ţintind cu ochii spre steaua dimineţii,
Înainte de-a păşi în neantul negru,
Devenind pe-o veşnicie
Doar o victimă, a morţii…
M-ai lăsat în vis, să-ţi privesc ochii argintii
În frăgezimea lor, precum ai unicornului,
Coborând, după ploaie,
Pe treptele de culori, ale curcubeului…

LII

De ce a trebuit sa mă trezesc din vis,
Lăsând în urma mea un paradis?!
De ce mă aşteptai pe-aceeaşi stâncă,
Aşa cum mi-ai promis,
- Iar când am apărut,
Nu m-ai recunoscut?
Ți-am spus să vii cu mine,
În lumea în care m-am născut
Şi-ai preferat, în schimb, să iei cu tine…
O amintire…
Acum, te caut de nebun
Şi nu mai ştiu pe care drum
Să mă îndrept…
Iar sufletu-mi, se face scrum
De fiecare dată când în vis…
Suprind acelaşi colț de paradis
Şi-n care-mi spui… să te aştept…
Dacă nu doreai să vii în lumea mea,
De ce nu m-ai rugat să răman eu,
Prizonier, pe veşnicie,
În lumea ta?!

LIII

Acum stai neputincioasă,
Privind spre orizontul rece,
În vreme de furtună
- Şi plângi
Spunându-mi doar în vise
Dorința ta din urmă,
Sperând că astfel,
La mine-ai să ajungi?!
Eu vreau să plec spre tine,
Spre lumea ta astrală,
Dar crede-mă,
Sunt prizonier… în lumea mea
Şi nici chiar moartea…
Nu-i pacea ideală
Pe care doar un suflet,
În deznădejdea sa,
O va avea…
Prefer să rămân aici,
Însingurat de toate şi de toți,
În pofida vremii,
Aşteptându-te să-mi revii,
În clipa morții…

LIV

Unde eşti, suflete, ființă astrală?
Unde eşti, în care sferă?
Unde să te caut, ființă cu chip de oglindă?
Unde sunt ochii tăi argintii, precum steaua dimineții,
Unde sunt buzele tale pustii, însetate de tainele vieții,
Unde este sufletul dintre suflete,
care e liber să vorbească,
Unde este amintirea dintre viață şi moarte,
care să mă iubească?

LV

Totul este sfărâmat deja,
De o lume pe care o revăd mereu;
Un castel din trecut – în prezent, ruine:
Fortăreața.
Uneori, privesc spre cer,
Sperând că mai există acolo, Dumnezeu,
Iar ochii nu se mai dezlipesc, din pătura de nori…
Cum să clipesc, dacă ştiu – şi simt..
Că într-o clipă, va dispărea universul?
Dacă voi omite ceva, din tabloul minunat,
Din fața ochilor mei răpiți în veşnicia morții?
Cum aş putea să-mi închid ochii,
Când timpul trece
Iar secunda pierdută…
N-o voi mai regăsi nicicând?!
De voi închide ochii şi astfel
să nu mai privesc cerul,
O voi face doar de-mi voi lăsa fruntea uşor
pe pieptul iubitei,
În clipa morții…
Ea, poate nu va şti… că pentru mine e linişte…
Undeva-n astral, două stele;
Închizându-mi ochii, sufletul va privi,
Apoi… eu, Oglinda, le voi reflecta…

LVI

Mă întreb…
“Oare câți vor vedea dincolo de cuvintele mele?”
Eu înțeleg…
În jurul meu, tăcere;
Copacii, tac, săracii…
Frunzele lor, nu mai vorbesc;
Plâng florile, pentru că în grădină…
Acum, totul e sterp…
Toate în jur aşteaptă o minune:
Să le şoptesc.
Dar, în schimb, tăcere;
Nici privighetorile nu mai cântă, de durere…
Lacul, secase demult
Iar în jur, arşiță…
Un aer uscat, venind dinspre sud
Şi doar soarele ardea cu putere,
Deasupra tuturor;
Cer senin şi nici o adiere de vânt…

LVII

Trecu bătrânul Timp, pe acolo,
Căutând să se odihnească dar…
Liniştea, nu-şi găsi,
Cântecul privighetorii, nu-l mai auzi,
- Iar când atingea câte o floare,
Cădeau petalele, printre palmele sale…
Se întrebă atunci Timpul cum de plantele sunt vii,
Apoi, când le atinge, se ofilesc pe loc, după care mor…
Natura, venind către el, îl privi, cu ochii săi argintii
Şi-i spuse: "Cândva, acest loc, primitor, odihnitor,
Plin de verdeață, era!..
Ecourile privighetorilor, în fiecare seară,
Se auzeau din depărtări…
O dată cu ele, şoapta cuiva.
Vântul, cu gingăşie, o purta…
Era copilul nostru - copilul vieții;
Acum, totul e pustiu, în jur,
Devenind peste noapte, un loc al uitării…"

LVIII

Timpul rămase mirat,
Înconjurat de clepsidra-i de gânduri;
Niciodată nu s-a aşteptat
Ca acele meleaguri –
Un loc, cândva, minunat,
Să zacă, acum, în tăcere…
Într-un târziu, Timpul întrebă:
“Unde e copilul?”…
Natura, veni lânga el, suspină
Şi cu durere, îi spuse:
“E în deşert… te caută…
A plecat de aici şi toți îl doream;
Stătea printre noi,
Mângâindu-ne zilnic cu şoaptele sale;
Ne vorbea mereu despre viață, iubire, credință,
Ne cânta mereu despre dragostea sa”
Timpul cugetă, apoi, iar întrebă:
“De ce mă caută?”
Natura arătă cu mana dreaptă o direcție, şoptindu-i:
“Întreabă Oglinda”…

LIX

Undeva, lângă o piatră,
O lumină puternică, se zărea,
Reflectând razele soarelui;
Ochii Timpului, căutând către ea,
Admirau culorile curcubeului…
Acolo, jos, era Oglinda;
Timpul veni mai aproape.
Era plină de praf; o luă în brațe şi-o şterse;
Oglinda îi mulțumi, apoi îi spuse:
“Vrei să ştii de ce te caută băiatul, aşa-i?!”
Timpul, după o clipa de mirare, îi răspunse:
“Desigur că da!”
Oglinda, oftă şi… de durere, crăpase,
Cioburi toată, se făcuse;
Împrăştiate pe jos, erau ele,
Precum dunele deşertului,
Dar… încă mai reflectau razele soarelui…
“Du-mă la el” , îi spuse
Şi glasu-i se stinse…

LX

Bătrânul Timp,
Ajunse cu greu, în deşert;
Însetat, zări o oază în depărtare
- Şi se grăbi să ajungă la ea;
Descoperi mirajul…
Deznădăjduit, căzu după o vreme între dune,
Iar soarele îi deveni din prieten, duşman,
Nisipul, îi era acum… mormântul;
Deodată… lumină!
O lumină rece, aşternută peste întreg ținutul;
Se auzi apoi… un glas de copil, şoptindu-i:
“Nu-i aşa… bătrânule Timp, că poți fi oprit?”
Totul, se schimbase deodată,
Până şi grădina, revenise la viață,
Florile îşi plecau petalele,
Sub trilurile privighetorilor –
Erau martori cu toții
La iubirea celor doi…
Erau fericiți…
Îngrijitorii grădinii,
Întru eternitate…
Meditasem în tăcere
Timp de o oră,
Purtându-te prin labirintul sufletului tău;
Nu-i aşa că datorită unei iluzii,
Timpul ți s-a oprit,
Preț de o secundă,
Cititorule?!

* jurnal personal
* modulul unui om
* fracțiuni din caracter
* modalități de interacțiune

